

「日本の思い出」

Stud. **Muncaciu-Codarcea Valentina**, an III

Specializarea: ***Limba și Literatura Engleză-Limba și Literatura Japoneză***

Facultatea de Litere, 2023-2026

Mobilitate studențească: **Universitatea Musashino, aprilie-august 2025, Tokyo**

「千里の道も一歩から。」

O călătorie de o mie de mile începe cu un singur pas.

Acel pas pentru mine a fost aplicarea în cel de-al doilea an de facultate pentru una dintre mobilitățile studențești din Japonia pe perioada semestrului de primăvară. Prin intermediul acordului interuniversitar dintre Departamentul de limbi și literaturi asiatice (specializarea *Limba și literatura japoneză*) al Facultății de Litere și Universitatea Musashino am avut oportunitatea de a studia în Tokyo timp de aproape 5 luni, lucru pentru care sunt deosebit de recunoscătoare. Datorită acestei oportunități de studiu, ceea ce am crezut că va rămâne doar un vis a devenit realitate.

「心から感謝しています。」

Întrucât specializarea mea principală nu e *Limba și literatura japoneză*, doar gândul de a primi această bursă de studiu mi se părea imposibil. Cu toate acestea, încurajată fiind de profesorii cărora le datorez nenumărate mulțumiri, am prins curaj, iar imposibilul a devenit posibil. Deși nu știam dacă voi reuși, m-am hotărât să îmi țin promisiunea făcută încă din copilărie, când fascinația mea pentru Japonia începuse să se înfiripe. Aveam să fac tot ce îmi stătea în putere pentru a ajunge în Japonia ori de câte ori ar fi fost nevoie.

「今度は今度。今は今。」

„Acum e momentul!”. Chiar dacă la acea vreme mă simțeam ca și cum 1000 de probleme, frici sau rezerve amenință să pună stăpânire pe mine, acest singur gând (care este de fapt, o replică dintr-un film japonez) a devenit un imperativ lăuntric care m-a încurajat să merg înainte. Acesta a fost un alt pas care mi-a demonstrat că nu există o problemă care să nu poată fi rezolvată. Probabil că acesta este cel mai important lucru pe care l-am învățat în urma acestei experiențe: Japonia m-a făcut mai încrezătoare în mine, dându-mi curajul de a încerca indiferent de obstacole, fie că sunt închipuite sau nu. Astfel, consider că prin această experiență voi avea mult mai mult curaj să țințesc mai sus, să îmi ating țelurile și, mai ales, să cred că speranțele mele se vor materializa.

「猿も木から落ちる。」

Începutul șederii mele în Japonia nu a fost o excepție de la regulă: a fost unul anevoios și descurajant. Piatra mea de încercare nu a fost atât șocul cultural, cât bariera lingvistică. Fiind într-o țară străină, fără mult exercițiu de vorbire, încă din prima zi am realizat că mai am mult de învățat. Deși înțelegeam într-o bună măsură ceea ce mi se spunea, nu puteam răspunde pe cât de complex aș fi vrut. La facultate, de asemenea, nivelul era mult mai ridicat față de așteptările mele, astfel încât în prima lună simțeam că deasupra mea plutește un nor negru, deși încă nu începuse sezonul ploios în Japonia. Totuși, expunându-mă zilnic la conversații cu nativi sau cu alți

studenți străini, prin temele și prezentările ținute în fața clasei, și, mai ales, datorită profesorilor prietenoși care încercau mereu să găsească subiecte prin care să ne exersăm abilitățile de vorbire, am reușit să capăt mai multă fluentă în discursul oral. Răspunsurile la întrebări, interjecțiile tipice japoneze și până și acel 「うん」 îngânat îmi veneau natural. Deși eram conștientă că japoneza mea era departe de a fi perfectă, o vorbeam cu mult mai multă încredere ca înainte. Datorită conversațiilor exclusiv în japoneză cu 小倉先生、川野先生 și 竹村先生, treptat am realizat că vorbesc cu mult mai multă ușurință. Desigur, asta nu înseamnă că am devenit fluentă peste noapte. Nesiguranțele nu au dispărut nici ele. Cu toate acestea, am acceptat că greșelile fac parte din proces. Pentru mine era o victorie de fiecare dată când puteam interacționa cu un nativ, iar acesta înțelegea ce spuneam, iar eu, la rândul meu, îl puteam urmări într-un ritm normal de vorbire. De asemenea, un rol important l-au jucat și prietenii pe care mi i-am făcut stând în același cămin. Colegii, provenind din țări asiatice (Vietnam, Taiwan, China, Coreea de Sud), nu stăpâneau limba engleză, astfel încât limba japoneză devenise *lingua franca*. Deși nimeni nu vorbea japoneza perfect, dorind să petrecem timp împreună, am reușit să depășim barierele lingvistice și culturale și să ne înțelegem nesperat de bine. Acea japoneză imperfectă de care îmi era rușine și pe care mă temeam să o folosesc când am ajuns prima dată în Aeroportul Narita a devenit punctul comun (共通点) pe care s-a pus fundamentul unor prietenii pe care le voi prețui mereu. Astfel, încetul cu încetul, m-am adaptat la 日本 の 生活 fără a folosi engleza, vorbind în japoneză, fie în medii informale cu nativi, la magazin, la restaurant, fie în medii formale precum la bancă, la poștă sau la primărie.

Cu toate că și acum mai am o mulțime de lucruri de îmbunătățit, în urma acestor luni am învățat că este mai important să îți dai silința și să ieși din zona de confort decât să nu vorbești din teama de a nu face greșeli.

「初めて」

Dacă ar fi să descriu această mobilitate studențească într-un singur cuvânt, acesta ar fi 「初めて」. Japonia și întreaga experiență de a studia acolo au stat sub semnul unui nou început, de la lucruri triviale precum a călători pentru prima dată cu avionul, cu faimosul Shinkansen, a merge pentru prima dată la nelipsitul karaoke, la a experimenta cultura și tradiția japoneză direct de la sursă. Datorită activităților organizate de universitatea Musashino, am avut onoarea de a participa la cursuri de poezie, unde am redactat primul meu poem Tanka; la ateliere de caligrafie; la ceremonia ceaiului într-o clădire tradițională japoneză, unde nu doar am învățat cum se prepară ceaiul matcha, ci și întregul ritual al preparării și servirii sale. De asemenea, am avut ocazia de a participa la o simulare în caz de dezastre naturale (cutremur, taifun, inundații, incendiu) organizată de universitate în colaborare cu Centrul de Prevenție împotriva Dezastrelor din Tokyo, astfel încât pot spune că am fost expusă și la latura practică a societății japoneze. Din toate aceste experiențe am învățat importanța și amplitudinea disciplinei japoneze și, mai important, ceea ce noi, occidentalii, numim stoicism. Chiar dacă arhipelagul japonez este mereu amenințat de diverse cataclisme, am constatat că poporul japonez nu a găsit în aceste condiții naturale precare o scuză sau un prilej de victimizare, ci o motivație de a răzbi și de a accepta natura cu darurile și încercările ei.

「なんくるないさ」

De-a lungul acestor luni petrecute în Japonia, am traversat Japonia în toate cele 4 puncte cardinale, de la Hokkaido (Sapporo) la Sendai și apoi Okinawa, de la Tokyo la Osaka, Kyoto, Nara și Hiroshima. Prin urmare, am putut observa diferitele laturi ale Japoniei. Am fost atât în orașul cel mai puternic afectat de tsunamiul din 2011 (Ishinomaki), la doar un feribot distanță de una din cele mai mari atracții pentru iubitorii de pisici, 田代島, cunoscută și ca Insula Pisicilor, cât și la paradisul din Insulele Ryukyu. Am trecut pe sub imensa poartă Tori în apele din Miyajima unde m-am adăpostit din calea furtunii împreună cu un cerb într-un foișor de lângă unul dintre

cele mai spectaculoase temple budiste din Japonia, dar am și împăturit un cocor din hârtie origami în memoria victimelor bombei atomice din Hiroshima. Am văzut răsăritul de soare din Kyoto când vizitam templele și altarele de dimineața până seara, îndrăgostindu-mă de Hojicha (ceaiul verde prăjit), doar ca apoi să mă relaxez la *onsen* în Osaka pentru a mă pregăti de următoarea călătorie. Mi-am citit norocul cu おみくじ, deși rareori am primit un verdict favorabil, m-am delectat cu ceaiul de iasomie, una din specialitățile din Okinawa, am văzut Muntele Fuji atât din Pagoda Chureito, cât și din renumitul rollercoaster Fujiyama și am vizionat cel mai mare spectacol de artificii din Hokkaido în Sapporo (花火大会). Deși, când am plecat din România, singurul meu obiectiv turistic era Okinawa datorită aspectului său asemănător cu Hawaii și a istoriei sale, am reușit să văd mult mai multe locuri decât aș fi crezut. Și totuși, deși la început eram reticentă să aleg o universitate din Tokyo, cel mai populat oraș din lume, retrospectiv, acum cred că nu aș fi avut atât de multe oportunități dacă nu aș fi ales această metropolă, pe cât de intimidantă, pe atât de fascinantă.

「東京、いろいろありがとう」

Într-adevăr Tokyo este deosebit (最高!) și îi voi rămâne mereu recunoscătoare pentru felul în care m-a schimbat și poate chiar format. De la studenta pierdută ce se temea de sistemul de metrou din Tokyo, am ajuns în 4 luni să iubesc tot ce înseamnă Tokyo: stilul de viață, contrastele, luminile. Ajunsă în plin sezon Sakura, la început am explorat Tokyo în căutarea cireșilor înfloriți (parcul Yoyogi, Ueno, Sumida), iar abia apoi am prins curajul de a mă aventura în Asakusa, Ikebukuro și chiar și Shibuya, de care inițial îmi era frică și pe care la final am ajuns să o traversez zilnic. Cel mai mult am iubit diversitatea orașului. În Tokyo am putut vizita temple în centrul orașului, iar apoi intra în cafenele cu pisici. Am putut vedea expoziții de artă (Irișii lui Ogata Kōrin), Muzeul național de istorie, cel mai mare magazin de muzică (Tower Records), străzi pline de magazine anime sau kpop, cartiere liniștite precum Koenji sau Shimokitazawa, dansuri Bon Odori, 夏祭り și nu numai. Pe scurt, cred că oricine își poate găsi locul în Tokyo atât timp cât trece peste șocul inițial. Deși pare un oraș prea aglomerat în care poate fi ușor să te rătăcești, dacă îi acorzi o șansă și rămâi deschis la acel „haos ordonat” al Tokyo-ului, vei rămâne surprins de cât de mult vei ajunge să îl iubești. Eu, cel puțin, nu cred că mă voi putea dezobișnui de 東京の生活.

「友達、友達、だれでも友達. . .」

Și totuși, nu aș fi reușit să mă adaptez atât de bine și să mă bucur atât de mult de Japonia și de Tokyo fără prietenii pe care mi i-am făcut la facultate și la cămin. Întâlnind persoane din Finlanda, singurii europeni cu care am avut contact pe perioada acestor luni, am organizat primele excursii în alte orașe. Întrucât ei nu vorbeau limba japoneză, toate conversațiile în japoneză au devenit responsabilitatea mea și totodată o motivație să mă autoperfecționez. Apoi, încetul cu încetul, am cunoscut colegi din Taiwan care m-au introdus în cultura lor, învățându-mă cuvinte în chineză, manierele specifice spațiului asiatic, povestindu-mi despre superstițiile, legendele și proverbele lor. În scurt timp, ne-am format un obicei din a găti împreună cina, împărțășind culturile noastre culinare. Căminul devenise un spațiu multicultural. Acolo am învățat să prepar *takoyaki* și să joc *mahjong* alături de prietenii din China și Taiwan. Prin programul *Buddy*, organizat de facultate am avut șansa să cunosc studenți japonezi de vârsta mea. Împreună am fost la *izakaya* și la popularul BBQ, astfel încât am avut experiența de a trăi precum un localnic.

Mulțumită unei cunoștințe din Tokyo, am învățat să prepar かき氷 și *sushi* singură (手巻き寿司). Dacă, înainte să plec din țară, îmi făceam griji că mă voi simți singură și nu îmi voi face prieteni, realitatea mi-a dovedit contrariul. În Japonia am făcut parte dintr-o comunitate care mi-a fost alături mereu, spirjinindu-mă și lărgindu-mi orizonturile cum nu m-aș fi așteptat. Totul a venit într-un mod atât de natural odată ce am trecut peste inhibițiile inițiale. De aceea, o altă lecție pe care am învățat-o a fost să fac primul pas spre persoane noi. Mici interacțiuni se pot transforma în adevărate prietenii în ciuda barierelor lingvistice și diferențelor culturale. Învățând unii de la

alții, am realizat că nu suntem atât de diferiți, iar acest lucru a consolidat mica comunitate pe care ne-am format-o în această jumătate de an.

明日の夢

Sunt sigură că această experiență va fi una definitorie pentru dezvoltarea mea profesională în viitor. După cum precizam în rândurile anterioare, mobilitatea studențească la care am participat a fost începutul unor serii de autoperfecționări pe care le voi continua și acum că m-am întors în țară. Prin urmare, consider experiența avută ca o sursă de motivație pentru a învăța limba japoneză și a o vorbi fluent pentru a înțelege cultura niponă fără ca aceasta să îmi fie tradusă prin lentilele Occidentului. În acest sens, deși încă nu știu în ce domeniu voi profesa, mi-am propus să folosesc toate aptitudinile dobândite în Japonia pentru a mă dezvolta atât în planul carierei, cât și ca persoană. Cred că m-am întors din Japonia o persoană diferită față de cea care a pornit în această călătorie: mai disciplinată, mai perseverentă, mai independentă și, cel mai important, mai îndrăzneță pentru a ținti cât mai sus. Cu credința că toate aceste trăsături îmi vor fi de folos în viitor, voi da tot ce am mai bun pentru a onora amintirile create în Japonia. Așadar, pot spune cu încredere că, deși mobilitatea mea studențească s-a încheiat, acesta nu a fost un rămas bun adresat Japoniei, ci, mai degrabă, promisiunea unei reîntoarceri.

次の留学生へ

În final, sper ca această relatare a experienței mele va încuraja și alți studenți să aplice pentru mobilități în Japonia, și, mai ales, să reducă din impresia ușor intimidantă a metropolei Tokyo. Dar, mai ales, trag nădejde ca povestea mea să fie una a curajului și pentru studenții care, ca și mine, au specializarea secundară *Limba și literatura japoneză* și nu îndrăznesc să încerce dincolo de granițele specializării principale.

Atât timp cât faceți acel prim pas, veți putea traversa și o mie de mile sau, dacă zburăți, cei 9000 km ☺.

日本、またね～！

